

Robelly Jenő vívómester

Kaposvári vívómester, felesége Robelly Jenőné Tompaházi Ladányi Ilona.

Az 1894. május 20-án Halász Zsiga vívómester kezdeményezésére megrendezett, Magyar Athletikai Klub Országos Vívóversenye és Nyilvános Vívómérkőzése című rendezvényen szerepelt eredményesen:

Robelly Jenő

Szó nélkül nem hagyhatjuk a versenyen szerepelt vidéki vívómesterek elismerésre méltó szép magatartását sem, kik közül *Robelly Jenő* kaposvári, *Chappon Károly* nagyváradí, *Gisser Gyula* nyitrai és *Lovas (Rössler) Gyula* kecskeméti mesterek a vívóművészet vagy összes minőségeiben, vagy csak egyesekben váltak érdekessé az ezüst éremmel való kitüntetésre.

Részelt a Vasárnapi Újság - 42. évfolyam, 21. számából
1895. május 26.

A korabeli hírlapokból is kiderül, hogy akkoriban még nagy „divatja” volt a párbajozásnak:

--- Az asszonyok miatt. Dr. Jankovich Jenő tartalékos hadnagy és Ullmann Antal tartalékos tiszthelyettes tegnap este a Robelly-féle vívóteremben kardpárbajt vívtak. Ullman az első összeapásnál súlyosan megsérült, mire a segédek a párbajt beszüntették. Jankovich segédei Belanszky Mór és Spindler Adolf utászhadnagyok, Ullmann segédei pedig Keglevich Ödön gróf és Weininger Nándor voltak. Asszonyok miatt keletkezett az affaire.

Részelt az Országos Hírlap 1898. október 31-ei számából

A kalandor.

Robelly Jenő odisszeája.

(Külön fővárosi tudósítónktól.)

A napokban egy hányatott élet ért véget. Röviden jelentették a lapok, hogy Robelly Jenő vívómester Montecarloban meghalt. Ez a rideg gyászjelentés már maga is téves, mert a halál nem a hírhedt játékbárlang hazájában érte utól a viszontagságos életű embert, hanem Sanremóban, az olasz pálmák alatt. Két évvel ezelőtt került oda, hogy gyógyulást keressen elhatalmasodott tüdőbajára. Ezt is a küzdelmek lázában kereste, a vívő-élet megőrölte szervezetét és aki nemrég még félelmes volt a kardforgatásban, halovány árnyéka lett a hajdan daliás férfinak.

Sanremóban a Via Roma 43. számú házában lakott Robelly. Egy feltűnő természetű, elegáns, kissé elvirágozott szépség volt a hű, odaadó társa, aki *Varinkov* orosz grófnőnek nevezte magát és mindenütt mint festőnő mutatkozott be. Az oroszoknak csakugyan van ilyen nevű híres és ünnepezt művésznőjük, akinek festményeit messze földön ismerik. Ám az ex-vívómester meitresszét soha senki se látta festeni, gyakrabban főzött illatos paprikást, halászlét, aminek zamatát aligha a Kaukázusok mellől hozta magával. Sanremóban üdülő magyarok egymásközt maguknak reklamázták a temperamentumos asszonyt, aki különben kifogástalanul beszélt magyarul is s akinek a modora hasonlatosabb volt egy szegedi menyecskééhez, mint akár egy moszkvai arisztokrata kokottéhoz.

Mikor már senkise törődött Robellyvel, mikor barátjai, rokonai mind elhagyták, ez a nő állt egyedül az oldalán. A szerelmes kutyahűségével csüngött rajta, ő tette rá a jeges borogatást, mikor a szerencsétlent negyven fokos láz gyötörte, ő nézett pénz után, mikor mindenkől kifogytak. Robelly annyira vágyott a csókja után, hogy gyakran az életét kockáztatta vele. Egyszer beállított a sanremo-i orvoshoz s könyezve, rémülten kért tanácsot:

— Doktor ur, segítsen rajtunk, az uram olyan szerelmes, hogy bele fog halni.

Az orvos akkor meglátogatta a nagybetegét és már a halál pirját látta az arcon. Néhány hétig tartott még a szenvedés, az utolsó napokban kiült sütkérezni az erkélyre, egy napon aztán nem jelent meg többé. Meghalt.

Az ismeretes váltóhamisítás után külföldre szökött Robelly, aki Szegeden, vagy Budapesten tartott fenn vívóiskolát. Csakhamar kenyérhez jutott egy londoni cirkuszban, ahol mint nagyszerű céllövő produkálta magát. Azután Amerikába vitorlázott át és itt a magyar csikóst mutatta be az orfeumokban. Sok pénzt szerzett, de nyughatatlan vére a kalandor-életre ragadta. Visszajött Európába, előbb Interlakenben élt, majd Montecarloba hordta az összegyűjtött ezreket és a roulett-asztalnál csakhamar elusztatta. Neki csak a szenvedély maradt, amely hihetetlenül fokozódott s idők során a hazard-örület betegévé tette. Sanremóban is valóságos roulett-szeánszokat rendezett; kis rouletteket hordozott magával, tanulta, próbálta a fortélyát s utóbb egész rendszereket állított föl. Pénz nélkül azonban kevés hasznát vette ennek a tudománynak. Jött a kór és betegágyba döntötte.

Senki sem segítette most már és a kard helyett vonót vett a kezébe a zseniális ember. Már fiatalember korában hegedü-virtuozzá képezte ki magát s most visszatért első szerelméhez. A Rivierán hangversenyeket rendezett, amellest szenvedélyesen foglalkozott régi hegedük eladásával. — Amadeuszokat, Stradivariuszokat vett és adott el s a haszonból éldegélt.

Ha magyarral összekerült, nagy öröme volt s mindjárt azt kezdte bizonyítani, hogy *igaztalanul hurcolták meg*. Ő nem bűnös, nem hamisított váltót csak ráfogták. Esküdözött égre-földre és akik elhitték neki, azokat hálából ellátta a Rivierán nagyon is szükséges figyelmeztetéssel, hogy óvakodjanak a magyar szélhámosoktól. Szegényt meghagyták abban a hitében, hogy ő nem kalandor, megmaradt a régi snájdig gavallérnak s ezzel az engesztelő tudattal szállt sírba az utolsó évtizedek egyik legérdekesebb bolygó magyarja.

*„Biase Ernőn kívül még egy fővárosi gyengébb vívó állott ki a deszkára. Robelli Jenő,
ki a vívás közben is handabandázó Biase fölött karddal győzelmeskedett.”*

(forrás: Vadász- és Verseny-Lap | 1893. december 10.)